

Wõta ja loe!

№ 7. — IX aastakäik.

Meid on aidatud.

See juhtus maailma sõja ajal:

Oli üks neist kohutavast päevadest, kui Saksa juur sõjavägi oli pealetungil. Hommikust alates oli raske kahurvägi olnud vahetpidamata tül. Granaadid langevad nagu vihmavalina wastase faifeliinile. Oli nagu kogu põrgu oleks olnud liikmel — oli sõda, julm sõda.

Ende lugematute hulgas, kes said haavata ja surma, oli ka teegi sõdur. Ta üle kummardub ohwifser, kellel on hale meel sõduri raskest kannatusest, ja küüb jurewalt mehelt: „Kas loowid weel midagi? Kuidas wõifsin sind weel aidata?“

Sõdur awas silmad, waafas küübajale ja wastas siis waitelt: „Mind on juba aidatud.“

„Mees jampsib juba,“ mõtleb ohwifser, kuid küüb siiski: „Millest ja kõnelefid? Ei teegi pole sind weel aidanud. Haawad on sidumata ja huuledki janust kuivad.“

„Jaa — kuid mind on siiski aidatud. Sumal on mind aidanud. Olen päästefud, olen usklik ja pääsen pea koju.“

Wiimaseid sõnu üteldes lewis üle surija näo õnnis üleloomulik rahu ja sära.

Seda märkas ohwifser ja mõistis, et see surija mees omab midagi, mida temal ei ole. Tema seal oma weres lamades oli õnnelik selles teadmises, et pääseb koju, ja see pühkis ta hingest kõik surmatarfufe ja pimeduse warjud.

Ohwifseri meel oli rõhufud. Sel hetkel tundis ta äkki oma hinge waefust ja weel kord kummardub ta üle surija ja küüb hädalise häälega:

„Ätle mulle, kuidas minagi wõifsin saada selle rõõmu ja rahu?“

Haawatud sõdur kogub oma wiimase jõu ja fofistab siis: „Wend, sindki on aidatud, meid kõik on aidatud. Seesus on surunud ristil kõikide eest. Wõta mu seljakotifist Uus Testament. Loe jeda ja ja leiad: kõik on — aidatud —“

Rohkem surija enam ei jatsanud rääkida, kuid ta oli ütelnud küllalt — ta oli efitanud ewangeeliumi kõe nii, et see ohwifser wõis jeda mõista.

Wend, õde, „ndki on aidatud! Seesus on surnud ka sinu eest. Ka sinu pärast ta kannatas neid piinu, et sul ei pruugiks huffuda.

Mitte kõik ei ole püha, mis on kõrge, ei ole kõik puhast, mis on ilus, mitte kõik ei ole hea, mis on

magus, ei ole kõik fafulik, mis on mugam, mitte kõik, mis meile meeldib, ei meeldi Sumalale.

Sumala juhtimine.

Sumal juhib. Ka meie elu pisi-asjus. Pole juhuseid. —

Paljude aastate eest äratati A., teegi amefnik maal, südaööl üles. Ta oli kuulnud sõnu: „Mine B. linna!“ Ta mõtles heffeks nende sõnade üle järele ja uinus siis uuesti. Kuid veel kord kuulab ta unes neid sõnu ja uuesti ta ärtab. Rana kaanab ta end oma woodis ühelt küljelt teisele, sest tal pole vähimaffi huwi minna B. See oli lähim linn ja häira A., kes mõnikord oma äri üles-andeil seal käis, tarwitas selleks teeks faks fundi. Võpuks ta uinub taas. Nüüd kostab kolmas kord hüüd: „Mine B. linna!“

A. tõuseb üles, lasteb hobuse sadulasse panna ja ratsutab B-sse, mõteldes teel endamisi: „Kasu pole su heast tahtmiseft hiiski, sest nii warasel tunnil pole jõe ääres kedagi, kes mind võiks üle sõidutada.“

Kuis aga imestab ta kui näeb juba paadimeest omal kohal. See oli möödunud õhtul saanud käsu, täna wara minna jõe äärde, keegi härra tahtwat üle sõita. „Kui tähelepanuwäärne!“ mõtleb härra A. Enne kella 8 juba ta jõudis B. linna. Ta läks mõdrastemajja ja einestas. Seal ta kuulis, et enne lõunat olewat wandekohus. Kuna ta ei teadnud, mida B. linnas teha, ofustas sinna minna. Tõttasfi kohtusaali ja segunes pealktuulajate hulka.

Reegi mäefööline, keda süüdis-tatafse roims, kes aga oma süütuft püüab tõendada, seisab kohtulaua ees. Tal pole õnnestunud tõendada, et ta roima teostamise ajal on wiibinud kusaqil mujal. Nii kuulatafse nüüd teda üle kui „süüdlast“. Kaebelune lasteb waikselfil silmil libiseda üle kuulajas-konna. „Seal!“ hüüab ta äffi, „Sumalale tänu, jääb on see mees, kes mind wõib päästa!“ Ja seejuures näitab käega A. poole. Kohtunik kutsub A. üles, küsifatse nime ja asukohta, ning kuna ta on tuntud, lastafse tal jutustada. „Jaa,“ ütleb A., kes kaebeluse nime kuuldes teda täpselt mäletab, „olen seda meest nimetatud roima päewal samal tunnil näinud. Ta wastas mulle mäestikus, kus ma teda töölistena kohtasin, terve rea küsimusi ja ma küsijin, kes ta on.“ A. wõis ikegi kaebeluse nime kohtusaalis näidata, mille ta oli oma reisi-märkimisku üles tähendanud. See-ga oli mäefööline, kes omalt poolft A. nime ega elukohtu ei teadnud, selgesti wõinud tõendada oma asukohta roima teostamise ajal. Sellele aga järgnes tema wabas-tamise ofsus.

Nüüd teadis A., miks täna õffi teda itka jälle kässi minna B. linna. Oli see waid tähelepanuwääriw juhuse wõi imeline kõi-mäelise Sumala juhtimine?

Kaks uut raamatut: „Salapäranane waimumaailm“ — P. Sink, à 55 s.
„Florence Nightingale'i elulugu“ — V. Saade, à 30 s.

Tellida toimetuselt.

Uhest narrist.

Wast Jarnaned sinagi selle nar-riga. — Ta lastis oma rahaka-pi külge panna elektrifella. Ofje-kohe kostis kellahelin ta maga-mistuppa, kui teegi puudutas ra-hakappi. Uhel õhtul ta tuli väga wäsinult koju seltskonnast. Oma harjumuse kohaselt ta seab üles elektrifella ja heidab magama. Ta wiibib parajassti esimeses unes, kui korraga kell heliseb. „Mis he-lin see küll on?!“ mõtleb ta taht-mata, kui ärtab. „Mida see tä-hendab?“ — Ta kaitseb elektr-i seadeldise woolu ja magab edasi.

Kui ta hommikul ärtab, meenub talle: „Kas õõsi mitte ei helise-nud?“ Hirmus aimus waldab te-da. Kutates äriruumi ta leiab, et — rahakappi on sisse muratud ja see tühjaks rööwitud.

Armas sõber! Ara summuta oma südamefunnistuse kella heli kui ta sind äratarki ebameeldival ajal. Weel manitseb ta sind: Ara lütkka oma pöördumist edasi, kõr-walda praegu oma elust patt, milleks nii lihtne tee Kolgatale. Oo, et ja kord ei leiaks — hilja!

Woltersdorfi elust.

Tuntud waimulikkude laulude lullefaja Ernst Gottlieb Wolters-dorf, olles juustustajaks Bunzlaus, külastas jageli üht naist oma ko-guduses, kes alafaja oma raskuste ja hädade üle kaebas. Nii tihhi kui ta juustustaja tuli ja teda fröösfis, ohkas ta ja kaebas ifka jälle.

Uhel päewal küsis ta: „Kas teil on Porssi lauluraamat?“

„Jaa“, oli wastus.

„Looge ta siia!“ kõlas käst.

Naine läks ja tõi raamatu. Woltersdorf lõi lahti laulu: „Mis

Sumal teeb, on ifka hea,“ ja üt-les: „Selle tahan nüüd wälja re-bida.“

„Ega te seda omesti ei tee, här-ra pastor!“ hüüdis kohkunud nai-ne.

„Te ei usu ju seda enam,“ oli wastus.

Naine nuffis ja palus, ning leht jäetigi lõpuks tagasi raamatusse. Kuid see lihtne elamus oli aida-nud. Ta tundis häbi oma nõrga-usuliste kaewete üle ja wabaness neist täielikult.

Säid meeldetuletusi.

Waimufrööst ülesab kahtlemata kõik maailma röömud ja lihaki-malused.

Maailma röömud on kas ala-tud wõi asjatud.

Waimuröömud seewastu on

ainuüksi kõsijed wõlunud, wäär-tuslikud, mugamad ja puhtad; woorustest on nad sündinud ja Sumala poolt puhastesse südame-tesse wajutatud.

Thomas Kempis.

Laulud.

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. lisa 30.

Sinu jalge ees ma istun, Kallis Onnistegija, Armu sõnu kuulda tahan
 Waitfjelt nii kui Maria; Anna Jeda oja mulle, Mis mu hinge kosutab,
 Wii mind waimus Kolgatale, See mu südant rahustab.

Sinu jalge ees ma istun, Kallis Onnistegija, Ja sind alandlikult palun,
 Täida mind su armuga; Las su püha werewägi Woolata mu hingesse,
 Tõmba mind su rinna ligi, Onnistfa mind rohkesti!

Võitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

On sul ruumi Jeesusele, Kes su eest on surma läinn? Koputab ja tahab sisse,
 Oled talle lahsti teind?

On sul aega Jeesusele, Kui ta arm siin kutsub sind? Täna Tema
 häält weel kuuled, Homme on eht hiljaks jäänd.

T. k. 415.

Armuaallit järgesti woolab, Jeesu ristist ta wälja teeb, See kõif weripunased
 pafud Ara peseb ja walgets teeb. Kui ta süda hukka mind mõistab,
 Were peale loofma ma jään, Talle weri puhtaks mind peseb,
 Et walgemaks kui lumi ma jaan.

Roor: Lumest walgemaks, ∴ Talle weri puhtaks mind peseb,
 Et walgemaks kui lumi ma jaan.

Tema raste kannatus, walu, Werehiigi ja ofastroon, Tema reiad, wermed
 ja haawad Ja ta teofaw ristisurm, Need mu hinge ankrust on jaanud,
 Nende peale loofma ma jään. Talle weri puhtaks mind peseb,
 Et walgemaks kui lumi ma jaan.

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. lisa 30.

Tänu, ef ma oma mured Su peal' weeratada jaan; Tänu, ef mull' abiks
 oled, Kui ma rasteft kannafan; Tänu, ef kõif fajuks tuleb, Mis mu
 peale paned ja, Tänu, ef kõif hästi läheb, Kui su peale loodan ma.

Tänu, ef mu ferwe elu Geisab üksnes sinu käes, Tänu, ef kõif waew
 ja walu Kaob sinu armu wäes; Tänu, ef jaan sinu rinnal Surmafunnil
 uinuda, Tänu, ef jaan rahurannal Olufs üles ärgata!

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind 4 2 senti, 10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s., välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni hääks ja kaastõid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“ trükk, Tallinn, Rataskaevu 6, tel. 450-67.

Ilmus 31. mail 1940. aastal.